

Milencem až za hrob

(2013)

Tomáš Sekerka

Robert Holý nechápal, co se vlastně děje.

Jako mnohokrát předtím, když v zámku nečekaně zarachtaly klíče, i nyní vyskočil, a dal se na úprk před rozlíceným manželem. Jenže ten znal svůj mezonet lépe než on a nadběhl mu obývacím pokojem. Robert se s ním srazil u dveří.

Tohle ještě chápal.

Kuchyňský nůž, trčící mu z hrudi a krev, kanoucí mu po chlupaté hrudi až ke slabinám, to už pochopit nedokázal. Ani to nestačil.

Příjemný větřík mu ovíval tvář a celé tělo, šimral ho ve vlasech, v podpaží a jiných zákoutí těla.

Tak moment. Nebyl to větřík a už vůbec ne příjemný. Smrdutý puch potu a zkažené krve se mu dral do plic takovou silou, že měl pocit, že jej udusí. Oči mu vyschly, takže musel zběsile mrkat, aby vůbec něco viděl. Jenže padal volným pádem a otáčel se tak rychle, že měl před sebou jen rozmazaný pruh pestrých barev.

Zuřivě mával rukama a nohama, ale pak potlačil paniku a vypnul tělo tak, aby zabíralo co největší plochu a odpor větru zesílil. Pomohlo to. Robert se konečně přestal otáčet a ustálil se ve vodorovné poloze. Také citelně zpomalil svůj pád.

Ve výhledu mu už nic nebránilo. K jeho smůle. Byl tak vysoko, že krajina pod ním jako by se nepřibližovala. Před očima se mu rozkládala plocha tak rozlehlá, až se mu sevřelo hrdlo. Musely jej šálit smysly. Z téhle výšky by měl rozeznávat nějaká zakřivení, zem byla však na všechny strany bezmezně a nekonečně rovná.

Byl tak zaskočen velkolepým obzorem, že málem dostal infarkt, když nad sebou zaslechl pištění. Tlustý muž, jehož větrem formované tvary měnily jeho vzezření každou vteřinou, rotoval vzduchem jako těsto na pizzu. Asi se takhle rychle nikdy nepohyboval, jelikož kvičel, až mu hlas přeskakoval. Nevelkou rychlostí jej minul a mizel pod ním.

Robert si uvědomil, že kolem padají desítky lidí. Stovky, opravil se, když se pořádně zaklonil. Jak se natáčel za padajícími souputníky, odpor vzduchu ho převrátil čelem ke slunci.

Kdyby tam ovšem nějaké bylo. Obloha nerovnoměrně zářila jakýmsi zlověstným, fosforově rudým světlem, žádný jasný bod, ani jinou známku hvězdy však nenašel. Pouze větší či menší tečky nahých lidí.

Jak se země přibližovala, a rozeznával detaily, i poslední zbytky přičetnosti ho začínaly opouštět. Hory pod ním nebyly tvořeny z nablýskaných a cizokrajných nerostů, jak zprvu předpokládal, nýbrž ze zpocených, krvácejících, lidských těl.

Živých těl.

Tisíce a tisíce lidských schránek na prohnilé duše. Lidé různých barev a velikostí. Lidé tvořící celá pohoří biologického materiálu. Bylo jich tolik, že jejich krev plnila nížiny tmavě rudými a černými jezery, řekami a moři. Jako hemžící hromada červů zalitá hrncem punče.

Už byl blízko. A najednou, až teď, dostal strach. Strach z hrozné bolesti, která ho čeká, strach ze smrti, ale i z toho, že nezemře.

Minul živý hřeben jedné z nejvyšších hor a řítil se na úbočí kaskádovitě klesající do propasti. Srážka měla přijít každou vteřinou, konec byl blízko. Zavřel oči.

Jako by narazil do železobetonové zdi, ve které beton nahradilo maso a armatury kosti. Ani to jej nezastavilo, proletěl skrz jako demoliční koule. S dalšími lidmi, které uvolnil, padal dál. Točil se v lidské lavině, lámal křehké údy v kloubech, a natloukl si každé místo na těle. Než se konečně zastavil.

Za něco se zahákl a zůstal viset na okraji převisu, za nímž s nářkem zmizel zbytek laviny. Okolo něj stále s odporně mlaskavými ranami padala těla, nabodávala se na ostré kosti nebo lámala o lokty a kolena, ale většina se ztrácela hluboko v rokli, na jejíž dno nedohlédl. Robert měl štěstí vskutku obrovské, že dopadl do svahu, jako na doskokovou dráhu lyžařů a díky tomu neutrpěl vážnější zranění.

Nesmírná masa těl, na které ležel, nebyla stabilní. Rozpadala se a slučovala, vibrovala, vzdychala a sténala. Vítr zvuky unášel a spolu se studeným pachem potu je distribuoval po širém okolí.

Za rameno ho popadla ruka.

„Bez konce ni začátku není,“ skřehotavě hýkal stařec vedle něj, „bolest je naše vykoupení.“ Z jeho očí se dalo číst šílenství, které zmírnilo utrpení. Zrhanou tvář měl bledou a vysušenou, jako by z něj něco vysálo všechnu krev. Vězel zaklíněný mezi nohama a zachoval se kyprou zadnicí.

Robert vykřikl zděšením. Starým lidem se má pomáhat, něco mu však říkalo, že s takovým přístupem by tu nepochodil.

Přes sedlo hory se přehnal stín. Nebyl tak temný, v panujícím pološeru, přesto zlověstný.

Nářek nebožtíků nabral na intenzitě.

Zašustilo mávání křídel, za Robertovou hlavou dosedl kolos. Ozvalo se křupání kostí, struktura blízkého vrcholku se změnila. Těla se odvalila do stran, zesláblé ruce se včas nezachytily a padaly do strže. Tvor zamával křídly, získal rovnováhu a zařal drápy do lidského propletence, aby se na příkrém povrchu udržel. Vzápětí vydal odporný skřek, připomínající reprodukováné skřípění nehtů o tabuli.

Robert si prohlížel okřídleného ještěra, skutečného draka.

Místo mezi párem čtyř prodloužených kostěných drápů vyplňovala povolená blána protkaná žilkami. To byla křídla. Pod nimi se klikatilo dehtově černé, šupinaté tělo. Mezi některými šupinami byly natlučené orezlé ozdoby, místy spojené řetězy. Díky tomu drak při pohybu chřestil. Stvůra natáhla krk a začala se krmit. Vyškubla z hromady nešťastníka a zahryzla se mu do boku. Přitom si jej drápem přidržovala, aby mohla lépe trhat maso. Vlha nářků se prohnala horou jako požár.

Nešťastná oběť jen bezmocně sténala.

Byla tu však ještě jedna okolnost, díky které se Robert nevědomky sunul stranou, a dokonce zvažoval náhle tak sympatický skok dolů. Na tvorovi seděl jezdec. V jedné ruce svíral řetězy jako opratě ovázané kolem železného plátu, jakémsi ozubeném obojku, ze kterého z vnitřní strany trčely ostny tak, že se při sebemenším přitáhnutí propichovaly zvířeti do krku. Měl propadlé tváře, černé vlasy svázané do copu, pár kostěných náhrdelníků. Bezmasá šlachovitá stehna mezi cáry kalhot byla spíše holými kostmi obalenými tenkou kůží. Dojem slabosti však jezdec nevyvolával. Samozřejmost, se kterou se na zvířeti držel i při prudkém přistání a jeho nekompromisní nadvláda nad ním, značily obrovskou sílu.

Rozhlížel se kolem, jako by něco hledal. Jeho temné oči byly strnulé, jako by je ani nepoužíval a řídil se nějakým vnitřním zrakem. Pak se otočil na něj. Trhl řetězem, a i drak na něj upřel pozornost.

Robert začal koktat a prosit o život, zároveň ale tušil, že prosit o milost vystřelenou kulku by mělo větší smysl.

Zvíře po něm chňaplo a drápy se mu zabořily do zad. Teď už by Robertovi nikdo nevysvětlil, že křičet smysl nemá. Že je tohle šílenství jen pouhý sen. Ječel, až mu přeskakoval hlas.

Jezdec se postavil na stupačkách, znovu zatáhl za opratě a stvůra se i s Robertem v drápech přetočila v bok a zvrátila z převisu dolů.

Protože bodná rána v břicho zmizela, do této chvíle skutečně doufal, že má jen noční můru, že mu v klubu podstrčili silnou drogu nebo se stal obětí komplikovaného žertu virtuální technologie. Jenže husí kůže, kterou mu tvořil vítr na zpoceném těle, radioaktivní zbarvení oblohy a par ve vzduchu a konečně bolest... ta musela být skutečná. Ať byl kde chtěl, bylo to skutečné.

Zapudil nekonstruktivní myšlenky a místo toho přesunul pozornost pod sebe. Lidí postupně ubývalo, hory vystřídaly hemžící se pláně, v nížinách pak moře černé krve, sporadicky poseté ostrůvky dalších a dalších těl... Až, po nějaké době, zmizel i poslední jedinec a zbyly jen prošoupané cesty v prachu, zprvu široké, dobře viditelné, potom menší a nakonec sotva znatelné stezky mizící pod navátým pískem. Viděl i malé cestičky vedoucí opačným směrem, spojující se do větších, i kilometry širokých koridorů. Ty měla na svědomí zvířata, která se přežraná válela všude po úpatí lidských hor. Byl příliš vysoko, aby rozeznal detaily, ale byl si jist, že zvířata tak jak je znal to rozhodně nebyla.

Robert nikde neviděl jedinou rostlinu, řeku, či náznak podmínek pro rodící se život. Mrtvo tu však rozhodně nebylo. Větší ruch než na zemi panoval ve vzduchu. Stvoření, podobná i nepodobná tomu, které neslo Roberta, létala vzduchem, některá chytala řvoucí zatracence, kteří sem tam padali z nebes i zde, a rvala se o ně mezi sebou.

Letěli dál, vzruchů a zvuků ubývalo, až byli úplně sami. Vítr zesílil a ještě přestal mávat křídly a plachtil. Vlhký opar se rozplynul a odhalil pohled na nejhrůznější umělecké dílo, jaké kdy mohlo být vytvořeno.

Ve své monumentálnosti se v dálce tyčila stavba vytesaná z kamene, ze skály, z celého pohoří, táhnoucí se z nebe až někam hluboko k zemi. Byla to jakási struktura napnutého, groteskně obrovského svalnatého krku, na kterém seděla tvář s humanoidními rysy, v grimase zkroucené bolesti a očima útrpně hledícíma někam k

výšinám. Z doširoka otevřených úst, zachycených v agonickém řevu, čněly zvířecí tesáky. Zjev to byl natolik přesvědčivý, že se Robert lekl, že před ním ze země vylézá obr nemyslitelných rozměrů.

Najednou se mu nechtělo blíž, raději by navěky létal s drápy zaklesnutými ve vlastních žebrech. Nebo spadl dolů. Ať sebou však házel sebevíc, jediného čeho dosáhl, byla větší bolest. Drak jej držel pevně.

Zatímco se přibližovali, rozeznával Robert věže, kamenné mosty je spojující, klenby, balkóny a jiná zákoutí, bravurně vytesaná do zdánlivě náhodných velikostí a rozmístění tak, aby z dálky tvořily detaily tváře, projevující své utrpení.

Drak náhle změnil směr a začal prudce klesat. S nově získanou rychlostí se řítili ke stavbě, která i nadále odhalovala svou pravou tvář. Celý povrch byl jako zmuchlané plátno šíleného umělce, který nenechal jediné místo suché. Vížky, terasy, niky a vlnité římsy nabývaly z blízka kolosálních rozměrů. Jejich kostrbatý povrch byl nedbale opracován jen zdánlivě. Bylo to jen další umělecké dílo skryté v jiném. Byla to mozaika soch, znázorňující násilně umírající muže, ženy, děti a zvířata. Těla bodaná, řezaná, pálená, topená, obličejů z různých perspektiv, šklebící se v tisících variacích na téma agónie.

To, co se z dálky jevilo jako krvavý šrám na čele dábelské tváře, se zblízka ukázalo jako vysochané moře topících se lidí, potápějících se lodí, měst. I když si čas vyžádal svou daň v podobě ulámaných kusů kamene a popraskaných skulptur, na děsivosti celku to neubíralo. Právě naopak.

Jezdec zamířil do středu hlubokého kamenného víru čelní jizvy. Na poslední chvíli změnil směr, ale to už Robert letěl vzduchem. Když ho zvíře upustilo ze svých drápů a poslalo k bezvládnému letu vstříc chladným stěnám, když jen o pár metrů minul okraj a vrátil se do tmy, přál si jediné: neexistovat.

Místo tvrdého dopadu sebou plácl do něčeho měkkého. Svist větru a hučení v uších zmizelo, až na doznívající pleskání opakované ozvěnou bylo ticho. Nic neviděl, všude byla tma, ale na to, aby zjistil, že drží stále ve vertikální poloze, oči nepotřeboval. Nepadal, prostě visel ve vzduchu. Nalepil se na něco slizkého, hřejivého, buněčného. Rozjitřená mysl mu vykreslila obraz obrovského jazyku. Doufal, že se mýlí. Horký sliz na jeho pohmožděné tělo byl částečnou úlevou, avšak zápach evokující natrávený jogurt byl nesnesitelný. Pokusil se pohnout, ale lepkavá hmota začala sama povolovat. Brzy pochopil, že spadne. A padat do neznáma v místě, kde existují draci, obrovské jazyky a hory z lidí, se mu rozhodně nechtělo.

Bezmocně se snažil zachytit, okolo zápěstí si omotal šlahoun vazké hmoty, ale i ta rychle měkla. Neměl se čeho zachytit, vrchní část těla se odlepila a přepadl vzad. Během chvíle nabral rychlost, ve které byla šance na opětovné přilepení vyloučená. Přesto se ukázalo, že "jazyk" nevisí volně dolů, ale rovná se vodorovně a tvoří jakousi skluzavku. Každý kontakt s lepidlem jej sice zpomalil, ale zároveň mu vyškubl chomáč chlupů či vlasů.

Jako by ho někdo švihal bičem na kolotoči.

Sadistická klouzačka se v posledních několika metrech srovnala se zemí a vyplivla jej vstříc nepoddajné podlaze. Robert se ještě několikrát přetočil, než se zastavil na zádech.

Prostor znovu naplnilo ticho, jen kapka slizu v nepravidelných intervalech dopadala na kamennou podlahu.

Snažil se popadnout dech a ovládnout bolest. Tiše úpěl. Myslel na lázeň s regenerační rašelinou a na láhev koňaku. Vždy si na sebe dával velký pozor a o své tělo pečoval. Cvičil, jedl zdravě, vyhýbal se stresu a krom střídání pití nevstřebával škodlivé látky. Nyní se cítil vyčerpaný a domlácený jako nikdy. Přejel si jazykem po okoralých rtech a to bylo tak všechno, čeho byl momentálně schopen.

V tichu se ozvaly lepkavé kroky. Pomalu se šouraly, blížily se s děsivou jistotou. Doprovázelo je pravidelné klepnutí, jako by byl dotýčný o holi. Chvillemi měl pocit, jako by se vzdalovaly, ale byl to jen prelud. Neznámý došel až k němu. Robert ucítil, jak mu do brady šfouchla bosá noha.

„Zdravím, příteli, můžete mi pomoci?“ zeptal se. Odpovědí mu bylo několik ran tupým předmětem do prsou a do hlavy. Rány přicházely ze tmy a rutinně, neagresivně, jako když se kůl zatluče do země.

Robert se raději dál neptal. Hůl zazvonila o kámen a malé ruce popadly Roberta za paži. Střídavě upadal do bezvědomí, byl tak bezmocný, že se prostě nechal táhnout. Výstupky a nerovnosti, mu dřely ze zad kůži. I když měl neznámý s Robertovou vahou zřejmé potíže, nevydal ani hlásku. Ve tmě se dobře orientoval, směr určoval s jistotou.

Po několika dalších metrech rozředilo tmu slabé světlo. Robert byl otvorem ve zdi vtažen do rozměrné místnosti čtvercového půdorysu. Neměla okna, dveře ani žádný nábytek. Holé, hrubě opracované stěny zdobily jen nečetné černé cákance a dvě louče na protilehlých zdech, vydávající onu mihotavou záři. Zlověstnou atmosféru však spíše než plameny a jejich stíny podtrhovaly ostré i tupé nástroje zavěšené na skobách a stěny, které se potily vlhkostí a vlévaly stroužky vody do odtokových kanálků. A samozřejmě rezavé háky, na kterých viseli nazí lidé. Muži i ženy. Oběti nelidské krutosti byly zavěšeny jako rybářské návnady tak, že bodce prokláté jejich dolní čelistí jim vyvrátily hlavy, že se strnule dívali do stropu, jako by čekali na pomoc shůry. Vyšší z několika postav se špičkami dotýkaly země, jiní se jen letargicky pohupovaly rozhýbaní svalovým záškubem.

Robert se pokusil pohnout a kupodivu se mu to podařilo. Ležel tam, kde ho nešetrný pochop nechal. V levé paži mu cukalo a nemohl s ní hýbat, ale nikdo není dokonalý. Zatnul zuby a mrštností velryby na písku se přetočil na záda. Bolestí zafuněl, ale kýžený úspěch jej motivoval.

Motivaci ztratil téměř okamžitě. Jeho průvodce, černý, asi devítiletý chlapec se nad ním tyčil jako sama smrt. I když by byl Robertovi sotva po prsa, jelikož ležel na zemi, připadal mu obrovský. V ruce výhrůžně třímal hůl, která byla ve skutečnosti mohutnou kostí s omláceným, špinavým kloubem na konci. Široký plochý nos, plné masité rty a tmavé kudrnaté vlasy mohly patřit kterémukoli z hladových, soucit vyvolávajících černoušků z televize, jeho oči však ne. Hleděly na něj otupěle a bez inteligence, jako oči zvířete. Sledovaly jej a čekaly, jestli se ještě pohne.

To Robert neměl v plánu a k jeho štěstí kost chlapec odložil. Utáhl si jednoduchým uzlem svázaný hadr, který mu sloužil jako bederní rouška a sklonil se. Uchopil Roberta za nohy a neurvale jej táhl k masivní nádrži s černou tekutinou. Měl

překvapivou sílu. Odkopl rezavý kýbl stranou a s menšími potížemi Roberta dovnitř nasoukal.

Pohltila ho hustá, ledová temnota. Lekl se, neovládl dýchací reflex a začal se topit. Hmota mu zaplnila žaludek i plíce a znovu si vyzkoušel umírání, tentokrát však mnohem delší než prve. Panika jím zmítala, nevěděl, kde je nahoře a dole a dech se mu krátil. Jenže konec nepřicházel. Mezitím ho černoušek drhnul kartáčem na dlouhé násadě, připomínajícím brousek na ocel. Železné štětiny zbavovaly Roberta strupů zaschlé krve, slizu a špíny - i s kůží.

Pak ucítil, jak po něm sahají ruce. Sám se jich chopil a když mu vyklouzly chytil se jich znovu a znovu, dokud jej nevytáhly přes okraj a nepustily na suchou podlahu.

Zvracel, mastná kapalina se mu drala z úst i nosu vláčně, jako by byla z jednoho kusu. Bylo to horší, než kdyby panákoval motorový olej. Nedokázal potlačit dávení a stahy břišních svalů, ani když ho chlapec vytáhl na tři hrubě vysekané stupně. Ani když mu přiklekl na prsa, jednou rukou sevřel tváře a druhou rutinně zavedl hák skrz spodní čelist. Ucítil kov zesponu na jazyku. Nedokázal se bránit. Ozvalo se skřípění špatně promazaného stroje a než se nadál, byl hrubě katapultován vzhůru. Kdyby si na poslední chvíli nepomohl nohama, vypadla by mu čelist z pantů.

A tak se stal další z visících figurín. Oted' měl mít před očima jen kladky, háky, kolejnice a očouzený strop. Fyzická bolest to byla příšerná, psychická ještě horší. Stal se kusem masa nehodným pohledu či slova. Čistá hrůza mu prorůstala vědomím a hrozilo, že jej pohltí. Ale rozhodl se, že se nevzdá. Počká si na správnou příležitost. To, že tu visí, musí mít nějaký důvod.

Návaly slabosti a neuchopitelné bolesti se střídaly s nejistou pravidelností, minuty ubíhaly. Pokoušel se vykašlávat mastnotu z plic. Jelikož měl hlavu zakloněnou, nebylo to nic snadného, spotřeboval na to poslední síly. Propadal do mdlob a zase se z nich probouzel, nevěda kde je. Záchvaty nepřičetné zuřivosti pramenící z beznaděje mu ovšem dokazovaly, že v něm ještě nějaký život zůstal. Během jednoho z takových světlých momentů, následovaným po nočních mŕvách plných běsů a zoufalství, se pokusil o útěk. Zdvihl ruce a uchopil řetěz, za který hák visel. Napnul bicepsy a pomalu se začal přitahovat. Ačkoli byl v dobré kondici, nikdy by k tomu energii nenašel, nebýt hysterického vybičování hodné matky, která zachránila své dítě z pod auta nebo před rozlíceným medvědem. Překonával se. Křeč za krkem zmizela, už byl na dosah. Nyní se musel udržet na jedné ruce a druhou se osvobodit. Ale dokáže to, říkal si, jen takto, jen teď.

Černoušek se vynořil ze tmy, bez známky vzrušení došel pro svou hůl a Roberta silnými ranami do zad a hlavně stehů a holení ztloukl. Robert se rezignovaně poddal, počítal rány a doufal, že jej vysvobodí bezvědomí. To byl konec iluzí.

Čas ubíhal morbidně pomalým tempem, Robert visel a snažil se zachovat si zdravý rozum. Docílil jistého vítězství, když zjistil, že pokud prohne páteř a natáhne nohy za sebe, dosáhne na vyvýšeném kameni téměř celým chodidlem na zem. Přenést hlavní váhu z žvýkacích svalů do nohou byla úleva, v kterou nedoufal.

Ticho, které by bylo absolutní, nebýt prskání pochodní a opatrného dechu pověšenců, narušil zvuk drhnoucího kamene. Za postavami před Robertem se objevilo světlo. Ozubená kola a řetězy zaskřípaly a bodce na kolejničkách se houpavě

rozpohybovaly. Snažil se cupítat po špičkách a přizvedávat se, aby co nejvíc uvolnil tah za čelist, ale hák mu stejně drhnul o kost tak, až mu rezonovala lebka.

Po chvíli se kolejnice zastavily, naposledy zařinčely a světlo zmizelo. A zase bylo ticho.

Tato procedura se opakovala v pravidelných intervalech, asi jednou denně, odhadoval. Mezitím, pokud byl při vědomí, rozpoznával černouškovu činnost podle zvuků, které vydával. Chlapec se staral o světlo, namáčel louče do černé tekutiny v nádrži. Stejnou hmotou mastil kladky, aby tolik neskřípaly, ostříl háky pilníkem, nosil kýble nebo něco škrábal do skály.

Jak se Robert postupně přibližoval ke kamenným vratům, představoval si, co jej za nimi čeká. Těšil se, protože ať to bude cokoliv, dostane se z háku - protože ty se vracely zpátky prázdné.

Když se dostal téměř na dosah kamenných dveří, byl silně dehydratovaný. Vytvořit jedinou slinu v ústech bylo nemožné, jazyk byl jak posolený slimák. Přesto jej hutný pach exkrementů a strachu nutil polykat, i když neměl co.

Odvodněný organismus zapříčinil halucinace. Dlouhé hodiny se například dohadoval s černouškem ve snaze jej podplatit. Povedlo se mu to a dostal se dolů. Když se pak probral a zjistil, že jediné, co mu z vidiny zbylo, byl blažený úsměv široký tak, jak to jen hák dovoloval, neměl daleko k tomu se zbláznit. Ale nestalo se tak. Udržel si zdravý rozum díky naději, skrývané za kamennými dveřmi, a rozkošné představě, jak černouškovi rozbíjí hlavu kamenem.

Ostatní na tom nebyli lépe. Zdálo se, že čím tu byli déle, tím byli apatičtější. U staršího muže před sebou registroval časté pohyby. Od něj také okoukal strategii podpírání těla, pomocí střídání špiček a pat na obou nohách. Muž potom zmizel za kamennými vraty a už jej nikdy nespatriil.

Za celou dobu přivedl černoušek už jen jednoho dalšího. Ten se vzpouzel o poznání rázněji než Robert, ale nebylo mu to platné. Masivní kost měla pádné argumenty. Skončil zavěšen hned za ním. Když se zdálo, že chlapec odešel, na něco se ho ptal.

Robert byl starý mazák, a tak věděl, že se mluvit nevyplácí. Mlčel a udělal dobře. Výprask nedostal.

Konečně se masiv pohnul, světlo naplnilo chodbu a kladky se daly do pohybu. Robert vlál vpřed a míjel prázdné háky, které se lhostejně vracely zpět.

Za dobu, kterou strávil ve tmě, se mu zbystřily smysly. Proto dřív než pomocí zraku zjistil z rozdílného tlaku vzduchu, že se ocitl v rozlehlé místnosti. Až pak se rozkoukal a spatřil desítky petrolejových lamp pohupujících se na obrovském kruhovém lustru z krouceného vyřezávaného dřeva. Impozantní osvětlení viselo na laně s protizávažím ve formě kvádrového kusu kamene. Ještě působivější byl klenutý strop zdobený jednou velkou koláží z kostí a kožešin zvířat a živočichů, které Robert nikdy neviděl. Mihotající plamínky vytvářely dojem živé scenérie - jako by se mu nad hlavou právě odehrávala bitva. Vyceněné zuby a temné oční důlky ve zrudných lebkách dojem stupňovaly v dokonalé sugesci.

Více toho ocenit nemohl, protože mu to výhled nedovoloval. Přesto periferním pohledem zahlédl, jak se k němu blíží postava.

Robertovo tělo bylo šlachovitějšího rázu a při pohledu na svalovce nikdy komplexy netrpěl. Měl jiné přednosti. Teď však zalitoval, že není robustnější, protože si oproti přichozímu připadal naprosto bezbranný.

Do tváře mu kyselým dechem dýchla ústa s černými troskami zubů. Kulatá tvář muže, z kterého se stala zrůda, byla mrtvolně bledá. Pokožku měl hladkou a pevnou jak v reklamě na dětský make-up, ale pouze do úrovně očí. Na holé hlavě měl naopak kůži rozedranou a zvrásněnou a část lebky mu chyběla úplně. Bylo to proto, že v ní zel zaražený obrácený kříž, tak, že vrchní část prostupovala až do mozku. Kříž byl ze zlata, osazený rubíny a vzhledem k velikosti musel vážit přes deset kilogramů. Obludně rozložitě tělo muže bylo napasované v původně bílém liturgickém rouchu, nyní plném prastarých skvrn. Největší z nich, krvavý půlkruh, se vyjímal kolem krku, ve kterém byly hrubě zavedeny železné trny, jako obojek zvráceného pána.

Svalnatá, medvědí pracka čapla Roberta za krk, druhá vyprostila hák. Jako když se sundá žízala z háčku. Po zákroku ho zrůda pustila na zem a postavila se stranou. Vchod za Robertem se opět uzavřel.

Kýžená úleva se nedostavila. Bolest jakoby doteď zaháčkovaná někde nad ním, se rozlila do celého těla. Střídavě upadal do mdlob.

“Holý Robert, nyní zatracený. Zavražděn,” rozeznával slova, když si je zpětně poskládal. “Informace zvědě nejsou přesné, ale mohlo by se jednat o narušitele. Jeho odolnost k hrůze je abnormální.”

Slova patřila zrůdě. Stála v pozoru a četla ze svitku, který v jejích rukou vypadal jako psaníčko. Robert odhadoval, že měří ke třem metrům. To proto, že jí někdo amputoval nohy a vrátil je zpět prodloužené ocelovými trubkami.

Nedokázal pořádně vnímat, a tak se rozhlédl kolem. Sál působil zdánlivě útulně. Obrazy s tlustými rámy, šlahoun keře pnoucího se okolo nosného sloupu, vůně vonných olejů, praskající krb – to vše působilo uvolňujícím dojmem rekreační chaty. Druhý pohled však ukázal, jak se věci skutečně mají. Nic nemohlo být umění vzdálené víc než surová vražda těhotné ženy v pokrouceném rámu obrazu, popínavá rostlina na sloupu se ukázala být pouhým ostnatým drátem. I ta všudypřítomná vůně se změnila. Přesycený puch vonných látek začínal být o to nesnesitelnější, čím víc si Robert uvědomoval, jaký zápach má přehlušit a k čemu se používá krb. Ve velkém topeništi zlověstně žhnulo množství uhlíků, za plameny se dala spatřit pouta.

Robert položil čelo na podlahu. Ta byla dlážděná opracovanými kameny padnoucími do sebe tak dokonale, že nebyly třeba spárovat.

Uprostřed místnosti stál na čtvercovém koberci masivní stůl. Dřevo bylo umně vyřezáno tak, že nohy stolu tvořila zvířata, vystupující až nad vrchní desku, kterou vlastně držela na bedrech.

Za stolem čnělo až groteskně vysoké opěradlo křesla z rudé kůže, a na něm pohodlně seděl muž. Bílé vousy, i když v moderním dvouhranném sestřihu, prozrazovaly pokročilý věk. Vrásky mu pořežaly tvář a zvýraznily úzké rty. Bledá, suchá pokožka obkreslovala lebku jako hedvábná látka. Díky tomu vyniklo nelidsky prodloužené čelo s vystouplými nadočnicovými kostmi. Buď se tak často mračil, až se mu zdeformovala lebka, nebo měl v rodové linii zvířecí předky, napadlo Roberta při prvním pohledu.

Skrz tlustá skla hranatých brýlí mžoural do papírů a něco zapisoval. Nespěchal, práci dělal trpělivě a pečlivě. Seděl rovně, působil sebejistě. Robert se přistihl, jak se snaží, aby se ani nepohnul a nevyrušil ho ani tím nejtišším zvukem.

Muž dopsal, odložil krátký černý brk, a aniž by vzhlédl od stolu, pravil: “Šetři můj čas, biskupe, je drahý.” Řekl to tiše, ale s Robertem to trhlo. Zněl jako tisíc hlasů v jednom, jako by mluvil synchronně dav lidí.

Zrůdný muž se zasekl v půli slova, ale ihned překotně pokračoval, ve snaze co nejlépe splnit příkaz: “Jistě, Vaše nejvyšší Excellence. Mohl by to být Jeho další pokus o infiltraci zevnitř. Pokud byste chtěl znát můj názor, řekl bych, že je to dobré znamení. Náš nepřítel slábne.”

Muž za stolem stiskl rty v nesouhlasném gestu. Pak se široce usmál a odhalil při tom nažloutlé, oddělené zuby. Zašpičatělé řezáky a tesákovité špičáky měl nakloněné proti sobě, jako zuby v tlamě žraloka.

“Válka je umění. Kdybych toto umění neovládal, byl tak netrpělivý, nepoučil se ze svých chyb a dal na tvé pochybné domněnky, prohrál bych.” Sundal si brýle, očistil si je do zlatavého roucha, ve kterém byl oděn, a odložil je na stůl. Pak složil prsty do sebe a zápěstí opřel o dřevo. “To mi tu radiš, biskupe? Usnout na vavřínech a prohrát?”

Biskup sebou praštil na zem, až to zadunělo. Spráskl ruce a zapřísahal se: “To bych si ani v nejmenším nedovolil, Vaše nejvyšší Excellence. Odpusťte mé hloupé hlavě a zvolte mírné potrestání.” Obrovský muž opravdu plakal.

Oči bělovousého muže brýle nepotřebovaly. Jako by se v nich samotných skrývalo prastaré zlo, čirá hrůza a nenávist, uvězněná za tenkou bariérou, připravenou kdykoliv prasknout. I na dálku působil na Roberta jeho pohled jako vševidoucí, pohlcující, obsahující celý vesmír. Pohled, před kterým byl rázem duševně nahý, a to jen ztěžka představitelné zlo v něm jej mělo zcela ve své moci.

Robertovi příliš pozdě došlo, s kým má tu čest, a proč se biskup zásadně dívá dolů na zem.

Ďábel na biskupa jen mávl rukou.

A náhle se podíval Robertovi zpřímá do očí. Jako by se ani nepohnul, jako by na něj hleděl celou věčnost. Roberta šlehl bič přes odhalený mozek, bolest expandovala v hlavě. Rozplácl se na zem – vědomí ale neztratil. Cítil, jak se vzniklá, malá černá díra v jeho mozku rozpíná a živí se jím. Narůstá, a velmi bolestivě si ukrájí jeho duši. Pokaždé, když si pomyslel, že už to nevydrží, že už to nemůže být horší, bolest zesílila. Zesláblé a nepoddajné tělo se zmítalo v křečích a kreacích, jakých by normálně nebyl schopen. Snad by si rozmlátil hlavu o dlažbu ve snaze stupňující muka zastavit, kdyby si neuvědomil, že bolest ustává a pocít, že má v hlavě něco cizího, ustupoval.

“Spálit,” řekl Satan.

Než se stihl vícehlasý zvuk slova ztratit v ozvěně, obě křídla vysokých dveří se rozlétla a s úderem je zastavila až zeď. Dovnitř nakráčela vysoká, hříšně krásná mladá žena. S dehtově černými vlasy v rozverně svázaném drdolu protkaném stříbrnými nitkami, výstavní postavou v korzetu na míru a štíhlými ručkami v bezprstých rukavicích. Hluboký dekolt obnažoval krk a nechal vyniknout klíční kosti, mezi kterými se jako přívěšek vyjímaly tři vytetované šestky, a kulatá prsa, která až do krajnosti odhaloval také výstřih zespodu, úžící se směrem k nadbříšku. Asymetrická sukně

vybízela k pohledu na nahé stehno, které obepínal pouze kožený pásek, pojící obě strany látky k sobě. Níže klesaly dlouhé nohy a vklouzávaly do podpatkových kozaček, které byly svázané výhradně z kožených řemínků, prošněrovaných mezi sebou vzhůru až ke kolenům. Černá v kombinaci se sametově sivou kůží působila v magickém protikladu.

Sexuální napětí v její přítomnosti bylo tak vysoké, že poletující komáři pukali překrvením a špinili petrolejové lampy.

Pochodovala rázně, ale vlnění boků nepřestávalo zdůrazňovat její ženskost. Zvuk klapajících podpatků o tvrdou skálu přehlušil i Robertovo zrychleně bijící srdce. Ještě se stále nevzpamatoval z prožitého šoku, a proto si nebyl jistý, jestli náhodou nesní. Takovou krásu na tak bezbožném místě nečekal.

Za ženou nemotorně cupitalo stvoření, které vypadalo jako zakrslé prase s hustými dredy. Zacuchaná srst jej celé pokrývala, koukala mu jen očka. Zastavilo se, pohledem zavadilo o Roberta, ale pak se opět rozeběhlo dohnat náskok jeho paní.

Kráska byla vzteky brunátná, což s rudými rty a bělostnou pletí působilo živočišně. Così v jejích hnědých očích a rysech prozrazovalo, že se pod povrchem skrývá odjištěná zbraň.

“Ten netvor se mě ani nedotkne,” odplivla si zcela nedistingovaně. “To si raději vyříznu lůno z těla, otče!” Mluvila panovačně, poslední slovo vyslovila tak, jako by se jí chtělo zvracet.

Otec si vydechl, promnul oči a zmizel. Robert možná zpětně vybavil šmouhu vlajícího roucha, ale nebyl si jistý. Masivní křeslo prudce odlétlo stranou a rozrazilo knihovnu u zdi. Pár polic popraskalo a na zem se šustivě sesypaly knihy.

Chlupaté stvoření vypísklo a chvatně odcupitalo pryč.

Satan stál před stolem a držel mladé ženě paži zkroucenou vysoko za zády. Druhou rukou svíral drdol vlasů a pevně ji tak uvěznil v předkloněné poloze.

“Važ svá slova, Iliano. Když budu muset, vyříznu ti ho sám.” Z mnohonásobného, ledového hlasu naskakovala husí kůže. “Byl jsem k tobě příliš benevolentní. To byla chyba, kterou hned napravím. S tvými krvavými mejdany máš utrum. Pokud sis myslela, že je přede mnou utajíš, tak jsi mnohem hloupější, než jsem tušil. Své přátele už nikdy neuvidíš, o to se postarám. Budeš mít spoustu času na své povinnosti. Budeš se podílet na rodové reputaci. A budeš se svědomitě připravovat na údobí početí.” Mluvil tiše, ale zřetelně. Z jeho projevu číselna autorita, při které i nejostřílenější hrdinové padali s brekem na kolena.

Ilianinu hlavu držel tak, že měla oko jen několik milimetrů od špičatého klu zvířete, vytesaného do stolu. “Komu patří tenhle stůl z vzácného dřeva, dcero?” zeptal se.

“Cože?” nechápala. Nemohla se ani hnout, a to jí dovádělo k ještě větší zuřivosti. Satan jí držel hlavu naprosto nehybně. Přiblížil ji ještě o kousek, až se špička rohu jemně dotkla bulvy.

“Je tvůj, sakra, je to tvůj stůl,” odvětila.

“A komu patří to pero na tom stole?”

“Taky tobě,” rezignovala.

“Správně. Už to začínáš chápat? Všechno, co tu vidíš, patří mně. I ty, kočičko.

A můžu si s tím dělat, co chci.” Tvor lehce cukl zápěstím a shodil dceru na zem. Pomalu, pokořeně se zvedala a mnula si oko.

“Můj čas se krátí, a to je jediný důvod, proč jsem tvoje chování toleroval. Mylně jsem se domníval, že mi mou velkorysost dobrovolně oplatíš. Takže, má jediná dcero,” nasadil smířlivý tón, “jestli nechceš skončit jako tvé sestry, oplatíš ji nedobrovolně.” Vrátil se za stůl a svitek, na kterém pracoval, sbalil do ruličky.

“A ještě něco. Budeš se chovat a vypadat jako vznešená dáma. Ne jako děvka v lascivních šatech s oplzlým slovníkem. Teď se zmiz do svého pokoje a zůstaň tam, dokud neřeknu jinak.”

“A ty,” otočil se na biskupa, který ani nedutal a úpěnlivě zíral do země, “Až to spálíš, tak tu uklid’.” S těmi slovy se otočil a odešel otevřenými dveřmi.

Tím “to” zřejmě myslel Roberta, který se celou dobu snažil tvářit jako že nic z toho neslyšel.

Biskup vystřelil tak svízně, jako by byl o sto kilo lehčí, popadl Roberta a nekompromisně ho vlekl ke krbu. Veškerá snaha vytrhnout se byla marná, obr jej dovlekl na místo a přišlápl sandálem. Zapřel se za madlo a měchem začal vhnět vzduch do ohně.

“Přestaň,” objevila se v Robertovo zorném poli Iliana. Ve tváři se jí promítal hněv schovávaný za masku důstojnosti. Mezitím, co si upravovala pocuchané vlasy, prohlížela si ho s mírným zájmem. Asi jako krásné, ale předražené šaty, na které stejně není ve skříní místo. “Nechám si to,” rozhodla se. Kostěný skřípec putoval ze sevření rtů zpátky do drdolu.

”To nemohu, paní,” rozšířila se biskupovi očička, “tenhle musí být zničen.”

“To nebyla prosba, špeku. To byl příkaz. Hodláš si snad se mnou zahrávat?” podivila se.

Biskupovi se orosilo čelo. “Paní, vaše slovo je zákon. I přes neskonalou úctu, kterou k vám chovám, ho však budu muset neuposlechnout. Hněv váš nemůže být horší než hněv Jeho.”

“Nikdy se to nedozví,” opáčila Iliana.

“Riskoval bych příliš mnoho,” nedal se Biskup, tón jeho hlasu však ztratil na důrazu.

“Dám ti tucet zachovalých mladých chlapců,” kula Iliana železo, dokud bylo žhavé.

To rozhodlo. Biskup vycenil zbytky zubů a vytáhl z kapsy listinu, z které předtím četl.

“Ten prašivý bastard si opravdu myslí, že mu patřím,” rázovala nakvašená Iliana, držící Roberta v podpaží jako cestovní kufr. “Takhle mě ponížít. Já mu ukážu, čeho jsem schopná. Co to znamená hanba,” vypouštěla svůj hněv do prázdných zdí. Klapot podpatků se v ozvěně dlouhých klenutých chodeb odrážel jako světlo od zrcadla.

Zahnula do jedné z bočních, jako tunel úzkých chodeb. Stěny zde nesly stopy po dlátě, ale představa, že by štolý někdorazil ručně, musela být scestná. Zdobené

svícny vystřídalý spoře umístěné louče, okrasné mřížky ventilačních šachet pouhé díry. I podlahy, dlážděné cihlami nebo opracovaným kamenem, tvořila jen lámaná skála.

“Kam to jdeme?” zeptal se Robert znepokojeně, když začali stoupat po kamenném schodišti, svou strmostí soupeřící s žebříkem.

“Mlč, člověčí hnide. Nebudeš mluvit, pokud nejsi tázán,” odsekla Iliana. Nebyla vůbec zadýchaná, a to Roberta děsilo.

Konečně dorazili na vrchol a protáhli se malými kulatými dveřmi. Ocitli se v nesouměrném pokoji. Bylo zde příjemné teplo, které vydávalo žhavé uhlí v železném koši a udržovaly tapiserie, které zakrývaly každý kousek zdi. Většinu plochy zabíraly skříně, kterých bylo v místnosti sedm. Jednou z nich i vešli, takže Robert usoudil, že neslouží jen k úschově šatů, ale také jako vchody do skrytých chodeb. Hlavní zdroj světla pocházel z vysokého gotického okna. Bylo to první okno, které tu Robert viděl. Pruh nazelenalého světla dopadal přímo do měkkých peřin obrovského lože s nebesy kolem vyřezávaných sloupků, zdaleka největšího kusu nábytku v pokoji.

Než se nadál, okusil měkkost peřin na vlastní kůži. Iliana jej zahodila jako celý den nošenou kabelku. Posadila se, přehodila nohy přes sebe a začala si rozvazovat kozačky.

“Víš, jak je tady těžké sehnat pořádné boty?” Natáhla se k robustní truhle pro zdobenou karafu a nalila si. Robertovi nenabídla. Dala si doušek a náležitě si jej vychutnala. Zavřela oči, polkla, přejela si špičkou jazyka po rtech, a pak se k Robertovi natočila s vědomím toho, co v něm její chování probouzí. Moc dobře věděla, jak se na ni dívá a při jakém úsměvu její špičáky nepůsobí děsivě.

“Nevypadáš vystrašeně,” konstatovala. “Nebo alespoň ne tak, jako ostatní.”

Robert skutečně strach neměl. Případalo mu, že se všechno seběhlo tak rychle, že na něj nezbyl čas. „Z tvého otce ale strach mám,” přiznal.

„Něco by bylo špatně, kdybys neměl,” zasmála se.

„Proto jsi mě zachránila? Imponovala ti má statečnost?”

Iliana vyprskla smíchy. “K čemu by mi byla tvá statečnost?” kroutila hlavou pobaveně. “Ctnosti se na tomto místě moc nenesí.” Konečně se i druhá bota rozpadla do změti kožených pásků.

“Ale...”

“Řekněme prostě, že ani nejlepší bubeník bez pořádné paličky na buben nezahraje.” Naklonila se blíž. “Zato diletant s palicí do toho může alespoň pořádně bušit.” V mžiku byla u něj a popadla ho studenou dlaní za rozkrok. V mžiku se k němu přitiskla tak, že by se mezi ně sirka nevešla. Rozčeřená hladina zlatavého moku se ještě houpala ve sklenici na víku truhly. To, že byl Robert celý od krve, potu a prachu a špinil vlněné pokrývky, jí zřejmě nijak nevadilo.

“Tak co, Robertku, už jsi někdy píchal princeznu?” Její dech byl cítit po spáleném dřevu. Roberta měla doslova v hrsti. Mezitím si druhou rukou sáhla za záda a zatáhla za šňůrku korzetu. V kouřem prosyceném vzduchu se zhmotnila bílá prsa, větší, než pohled zvenku naznačoval. Jako třešničky na dortu je dekorovaly dvě hrudky růžových bradavek.

Iliana ustoupila a plynule se svezla z postele. Ruce založila v bok a palce zavěsila za lem sukně. Vypnula hrud', chlubila se svou k dokonalosti modelovanou

postavou. Jeden nepostřehnutelný pohyb, a i poslední kus oděvu šel k zemi. Zbývaly už jen tělové silonky a krajkové kalhotky s vyšívaným nápisem *Hell yeah*. Beze studu Roberta pozorovala, až znervózněl. To se mu nestalo už dlouho. Jako fotograf pro pánský časopis viděl a poznal spousty krásných žen. Iliana byla však jiná. Nohy delší, boky oblejší, pas útlejší. Ty nejpůsobnější linie těla protažené o něco dál, než bylo možné, jako fantaskní představa striktně nepodléhající lidské anatomii.

Vrhla se na něj.

Nic podobného nikdy nezažil. Iliana byla divoká jako šelma. Nezkrotná, plná síly a vášně. Nešlo tu o splnutí dvou těl, Robert byl pro ni jen hračka, nástroj pro vlastní uspokojení. Poprvé v životě neměl věci pod kontrolou, byl ji zcela vydán na milost.

Nějakým zvrhlým způsobem se mu to líbilo. Nejen líbilo, miloval to. Baldachýn se chvěl, postel vrzala, až zespod vyběhlo vystrašené dredaté zvíře. Každý sval jeho těla pracoval, bylo to příliš intenzivní. Potřeboval ubrat, ale jako by se snažil vyprostit z bubnu žacího stroje. Hebká kůže byl jen povlak pro pevné svaly, krása dlouhých údů jako kamufláž pro okovy. Silný a stále silnější pocit v něm akumuloval do konkrétního bodu, bodu, ze kterého nebude návratu. Dospěl na konec bez možnosti mu zabránit. Jenže Iliana znala způsoby, jak jeho tělu poručit a zahryzla se mu do trapézového svalu. Bolest regulovala dle svých potřeb a pokaždé, když se Robert přiblížil k vrcholu mu zuby nebo ostrými nehty stahovala kůži. Utrpení a extáze se mísily ve vrtkavé rovnováze. Iliana si to užívala jako zbavená kontroly, blažené úpění jí vyvěralo z hrdla v nepotlačitelných erupcích. Pod zvukem jejích stenů vibrovala vitráž okna. Čím déle to trvalo, tím více odhalovala svou zvířecí podstatu, svého vnitřního netvora. Opojení bylo nepopsatelné i naprosto vyčerpávající. Vysílené tělo vypovědělo služby, srdce hrozilo, že mu proskočí hrudí.

To Ilianu nezajímalo. Popadla Roberta pod krkem a přirazila ke zdi. Líbala jej tak zuřivě, že nemohl dýchat. Když přestala ona, jazyk mu se smíchem strčila do díry od háku. Druhou ruku zapřela za jeho zadek a pomáhala pánvi udržovat tempo. I pokud by chtěl přestat, nemohl. Krev jim byla lubrikantem, ve víru vášně a bolesti bylo i pohlazení, při kterém vlasy zůstávaly v prstech, zanedbatelné. Slzy se slévaly s potem.

Robert věděl, že už to nevydrží. Že jej dřív, než bude mít dost, roztrhá na cucky. Příliš pozdě mu docházelo, co nahmatal nad kulatým pozadím, co to vyrůstalo z kostrče. Miloval se s démonem a ten více než po obsahu tekutin pohlavních žláz lačnil po tekutinách jeho žil.

Dveře se rozrazily tak prudce, že vzduchem prosvištěly třísky. To se Satan přišel podívat na dceru.

Ruce měl zařaté v pěst, až mu na bledých pažích naběhly žíly. Dřevěná, zlatem obkládaná hůl, kterou držel v té pravé, slyšitelně zapraštěla. To byla však jediná pozorovatelná známka jeho rozladění. Strnulá tvář i postoj odrážely obdivuhodné sebeovládání.

“Tak jak se ti to líbí, otče? Jsem teď lascivní děvka?” hekala triumfálně Iliana a ještě přidala. To byla poslední kapka. Robert se držel, co mohl, ale dál už to nebylo pod jeho kontrolou. Jakmile bolest oslabila, rozkoš převzala nadvládu a na okamžik zastínila strach, rozum i vše ostatní.

“Zdá se, že jsi mi to dost usnadnila,” řekl polyfonním hlasem Satan. Pod nohama mu běhalo chlupaté zvířátko, zoufale se snažící najít úkryt. Dábel ho mířeným pohybem hole přimáčkl k zemi. Stvoření pištělo, kmitalo nožkami a marně se pokoušelo vyprostit. Chvilí ho pozoroval, jako by nad něčím přemýšlel. Pak sevření uvolnil a zvíře uteklo do chodby.

“Jedním si můžeš být jistá, dcero. Budeš toho litovat. Hodně a dlouho. A tohle,” obtěžkal Roberta pohledem, který mu znovu provětral mozek, “na to si vyhradím čas osobně.”

Dábel se zlověstně usmál, jako by se na to těšil.

A pak vybuchl.

Jako by detonovala bomba, ale někdo explozi v zárodku zastavil. Nebo pozastavil. Několikametrová koule bující energie a ohně se formovala a proměňovala a žhnula jako malé slunce. V místnosti panovalo nepřirozené ticho. Ale jen asi vteřinu, pak se koule zhroutila do sebe, ubývala na jasnosti a intenzitě. Ve žhavém kotouči se objevily kontury postavy, plášť, hůl a nakonec samotný Pán pekel.

Někdo vykřikl. Hořel plamenem tak jasným, že vyhnal stíny ze všech koutů. Místo očí měl magmatické koule a ve tváři výraz děsivých muk se špetkou zvrácené radosti. Byl to pohled, který prozrazoval o svém majiteli, že je schopen čehokoliv, že jej nic neodradí, nezastaví ani neporazí. Robert už věděl komu patřila tvář jež zdobila vnější fasádu hradu.

Znovu vykřikl. Předchozí chvilky slasti byly zapomenuty, nahradil je děs. Satan pomalu kráčel vpřed. Za sebou nechal jen kulatou díru ve skále. Existenci zbytků dveří a zdobených rámců a zárubní připomínaly jen nedohořelé kousky dřeva na podlaze.

Žár sílil.

Hořící gobelíny padaly ze stěn, vlhkost se odpařovala a tvořila bílou mlhu. Dábel kráčel jistým krokem, vstříc Robertovi. O hůl se neopíral, nesl ji v ruce. Prošel kolem okna, kterému prohořely příčky a skleněné tabule se s tříštěním vysypaly na zem. Malé střípky se tavily na průhledné kapky a slévaly se do louží.

Místa, na která šlápl, se měnila ve stopy čvachtající horniny. Z hořících skříní stoupal černý kouř a rychle plnil místnost. Plazil se po zemi, hromadil se, od středu místnosti se však držel dál, jako by se i on Satana bál.

Robert to nemohl vydržet. Postel, na které klečel, plála jasným plamenem. Ale to bylo vedlejší. Nemohl odtrhnout pohled od šílených tvarů, které promítaly oči zuřícího Dávla. Už byl u něj, vztáhl na něj ruku.

Srdce mu přestalo bít.

Probudil se v sedě. Pokusil se otevřít oči, ale víčka se mu podařilo rozlepit, až když si pomohl prsty. Jakkoli unavený byl, jakmile se probral, bolest jej přivedla do stavu plného vědomí. *Takže to nebyl sen*, zděsil se při pohledu na zčernalou kůži. Spálenina se táhla od kloubů přes celou paži, až po rameno a krk.

Připadal si jako čerstvě vykopaná mrtvola. Končetiny měl ztuhlé a namodralé,

nejrůznějších zranění, dehydratace, vyčerpání a připečená špína, díky které páchl, jako by se koupal v septiku, to vše navozovalo dojem, jako by už byl dávno po smrti. Sám se divil, že ještě otevřel oči. Zkoumal tu myšlenku a váhavě si přiložil dlaň na hrud'. Necítil vůbec nic. Pokoušel se nahmatat si tep ještě jinými způsoby, ale nedařilo se mu to. Zřejmě měl jen znečitlivělé prsty.

Chystal se narovnat si bolavá záda, ale zjistil, že není jak. Nad jeho svěřenou hlavou se nacházelo sotva pár centimetrů místa a za ním a po stranách to bylo stejné. Nacházel se v těsné kamenné kobce. Kdyby neměl nohy prostrčené skrz mříže ven, zřejmě by se do ní vůbec nevešel. Slabé světlo jediné louče se od dvou ocelových prutů, silných jako předloktí, nesměle odráželo. Pruty byly dole zaraženy přímo do skály, u horního kraje se spojovaly do madla, kterým se mříž otevírala vysunutím nahoru. Zároveň byl k rukojeti zacvaknutý bytelný zámek, připevněný k oku v kameni. Mechanismus to byl jednoduchý, ale účinný – obyčejný člověk se neměl šanci ven dostat.

Robert prohledal malý prostor kolem sebe, očekávaje, že nalezne misku s vodou nebo alespoň nějaký náznak sociálního vybavení. Objevil jen suché výkaly předchozího nájemníka. Za celou dobu v tomto světě právě teď nejvíc litoval, že je nahý. Nemohl se očistit, zahřát a o psychické ochraně, kterou šatstvo poskytovalo, ani nemluvě.

Prostor mezi mřížemi byl tak malý, že se jím sotva dalo prostrčit koleno. Když se však naklonil na stranu a vmáčkl se mezi studená železa, viděl ven.

Hleděl do úzkého podlouhlého prostoru, jenž se ztrácel ve tmě. Mnohem dál svítilo slabé světlo další pochodně, nastiňující rozsáhlost chodby. Podél protilehlé zdi se táhlo stejně nekonečné vězení. Králíkárna, asi tak by Robert popsal tři čtvercové klece nad sebou, oddělené zhruba metr a půl vysokým prostorem pro posuvné zařízení, v nesčetných řadách vedle sebe.

Většina cel byla otevřená a prázdná, ale tu a tam z některé vyčnívaly pahýly nebo špinavé nohy. Jen jedny však bíle zářily do šera a ladně se pohupovaly sem a tam.

Její klec byla v nejvyšší řadě, patro nad Robertem. Jakmile spatřil ty hladké nožky, zaradoval se. Přitom k tomu neměl mít důvod. Kvůli ní si na něm smlsne samotný Dábel, což jistě znamenalo hrůzy, jaké si nedokázal představit. Možná právě kvůli nedostatku představivosti převažovalo to dobré. Na tom ale nezáleželo, protože věděl, že žádná logika není tak silná, aby překonala takový chtíč.

“Nemohla jste to beze mne vydržet, princezno, že jste si zažádala o celu hned vedle?” zachrptěl. Mříže mu dodaly odvahu k odvážnějšímu oslovení.

Nohy ustaly v pohybu.

“Ach, můj nahraditelný Robertku. To, že jsem tady s tebou, neznamená, že jsme na tom stejně,” mísilo se v Ilianině hlase podráždění se znechucením. “A vůbec, zákaz mluvení bez vyzvání stále platí. Ručím ti za to, že se osobně dozvíš, jak velký tlak dokáže vydržet lidská varlata, pokud se nebudeš chovat uctivě a pokud uslyším jen náznak povýšenosti nebo jízlivou poznámku. Je ti to jasné?”

“Jistě. Žádná varlata, žádný sargasmus.”

“Hraješ si s ohněm, človíčku,” dodala ostře.

“Omlouvám se, má paní.” Po chvíli se osmělil: “Mohu mít ještě dotaz?” Odpověď nepřišla, tak se zeptal: “Proč jsem naživu?”

“Myslíš proč nejsi zničený? A čím by sis asi tak nejvyšší milost zasloužil? Krátce se zasmála. “Možná se to tak nezdá, ale on se nerozhoduje impulzivně. Právě naopak. Umírání ti jistě připraví dlouhé, intenzivní, ne však definitivní.” přehodila si nohy přes sebe tak, že měla mříž mezi stehny. Odloupala zbytky spečených punčoch a čistila si s nimi nečistotu z lýtka. “A buď už zticha,” usadila Roberta, který měl stále ještě spoustu otázek.

Zdálo se mu to, nebo se k němu i navzdory jisté povýšenosti chovala jinak? Bylo to společné dovádění, co je sblížilo? Nebo to byl jen výplod jeho těžce zkoušené mysli? Zdálo se, že bude mít spoustu času o tom přemýšlet.

Až na průvan, který přinášel nářky a kradmé zvuky kašle, bylo v chodbě ticho. I Robert cítil, že mu bosé doteky na studených kamenech nedělají dobře. Byl zesláblý a podchlazený, pravděpodobně se o něj rvala víc než jedna nemoc. Avšak nejhorší byla záda. Pokoušel se ve stísněném prostoru protáhnout, ale bolestivé pnutí kříže nepolevilo. Co chvíli se kroutil jako housenka a hledal polohu, ve které by svalům ulevil.

Aby přišel na jiné myšlenky, rozhodl se přece jen prozkoumat možnost útěku. Bylo to zbytečné počínání. Kdyby dlouho hladověl, možná by se mezerou v mříži protáhl – jenže hlavu by skrz nikdy nedostal. Zámek na madle prokvétal rží, ale jevil se bytelně a nepřekonatelně. Oboustranně jištěný třmen, robustní těleso, kvalitní provedení. Robert se právě pokoušel ve špatném světle nahlédnout do útrobu mechanismu, když uslyšel zřetelné cvaknutí.

Železný předmět dopadl na zem. Ozvalo se drhnutí kovu o skálu. Iliana vyskočila z kobky, sletěla několik metrů a do podřepu dopadla na zem. Beze spěchu a studu spojila prsty za zády, vypnula hrud' a protáhla se. Pak se předklonila, pokračovala níž a tlačila ruce za hlavu, dokud se nedotkla země. Robert upřeně zíral, pohlcen v zaokrouhlených tvarech.

Naproti na stěně, v jednom z mnoha výklenků skrytých černým stínem, se nacházel nevelký prostor. Iliana tam sáhla a vytáhla omšelý huňatý kabát se spoustou knoflíků. Když si ho oblékla, sahal jí až po kolena.

Právě si zapínala poslední knoflík, když se za ní jakoby odnikud zjevila silueta mohutné postavy. Stín udělal krok vpřed a plamen louče odhalil jeho totožnost.

Byl to biskup. V jeho hroudovité tváři se dal vyčíst žal.

Iliana byla otočená zády. “Už nejsem malé děcko, aby mne za trest zavíral do klece. Mám toho tak akorát.”

Biskup neodpověděl.

“Co tu ještě děláš? Riskuješ víc, než je nezbytné,” pravila, aniž by se otočila.

Mohutný muž stál strnule, jako by ani nedýchal. “Riskovat může jen ten, kdo má co ztratit. Za své selhání budu zničen, paní,” konstatoval, “do té doby vám mohu sloužit.”

Iliana přistoupila k celám, chytla se za nejnižší madlo a odrazila se vzhůru. Náhle visela za mříže, tváří v tvář Robertovi. Hleděla na něj smyslná, ale přísná tvář s nejasnými úmysly. V dlani se jí objevil železný trn, kterým zručně odemkla zámek. Tyče se vysunuly vzhůru a Robert, který sotva stihl vytáhnout nohy, ztratil oporu a vypadl

ven. Iliana se jej chytat nesnažila.

Tvrdě dopadl na zem, před očima se mu na okamžik zatmělo.

Kousek od hlavy něco pláclo a uviděl prsty s černě nalakovanými nehty.

“Asi jsem si zlomil ruku,” zaskuhral.

“Jdeme,” zavelela Iliana.

V tu chvíli si Robert uvědomil, že cítí vlhkost. Nahmatal jakousi stroužku, malý odtokový kanálek. Doplazil se k němu a smočil rty v blahodárné tekutině. Lízal a sál.

Něco ho odtrhlo jako hladové dítě od matčina prsu. Iliana zvedla Roberta a postavila jej na nohy. Měl co dělat, aby se na nich udržel.

“Vše je připraveno. Pán tu momentálně není, ale musíte spěchat,” ozval se biskup.

Iliana jen kývla, vytáhla dlouhý trn, kterým otevřela zámky a pomalu k sluhovi přistoupila.

“Řekni klíčníkovi, že tě posílám. Dá ti tvou odměnu,” řekla svůdně. Biskup polekl, aby na něj dosáhla, a zasunula mu železný hrot zpátky do krvavé díry na krku. „Jste laskavá, paní.“

Iliana se otočila k odchodu.

Robert kulhal, co mu síly stačily, ale princeznu stejně ztratil během několika vteřin. Ještě chvíli se orientoval podle zvuků svižně pleskajících kroků, ale pak zřejmě špatně odbočil a náhle byl sám.

Zastavil se, snažil se popadnout dech a rozkódovat zvuky chodeb.

“Už tě omrzel život v celku?” ozvalo se za ním.

Jako to sakra dělá?

“Znovu se pro tebe vracet nebudu,” otočila se a znovu rozeběhla.

Robert se vzchopil a vyrazil. Klopýtal a několikrát málem upadl. Věděl, že ze země by se znovu nezvedl, a tak se snažil dávat si pozor hlavně na nerovnosti. Nohu před nohu a neochromenou rukou do rytmu.

Sukuba běžela plavně, skoro rekreačně, vlasy jí poskakovaly z ramene na rameno. Ale stále se pohybovala příliš rychle.

Naštěstí se strop zvedl a brzy se dostali na konec chodby.

Ocitli se venku, vysoko, těsně pod nachovými cáry páry. Hrad samotný však stoupal ještě výš. Když Robert zaklonil hlavu a zadíval se na odporně obrovskou masu kamene, jež se nad ním tyčila, zamotal se a málem upadl na zadek. Raději se zaměřil před sebe. Naskýtal se mu panoramatický výhled na suchou, neúrodnou krajinu, která se táhla bez viditelného zakřivení tak daleko, jak bylo možné dohlédnout. Jak se snažil zaostřit do dálky, rozbolely jej oči. Malé nerovnosti, hrubky na rovném plátně na obzoru, byly ve skutečnosti horami či sopkami chrlícími lávu a černý kouř. Po jeho levici, mnohem blíž, se daly rozeznat rozsáhlé pravidelné struktury města, zhuštěné v centrech, střídměji obsazené na okrajích.

“Hej! Alenko! Pohyb!” vytrhl jej z rozjímání hlas.

Museli spěchat, to bylo Robertovi jasné. Jenže stál na půlkruhovém balkónku bez zábradlí a za nebezpečně blízkým okrajem už nebylo nic, než nekonečná hloubka. Nedokázal se pohnout.

Nesnášel výšky. Od teď.

Suchý, skoro teplý vítr s vůní ohně vnímal nahou kůží, celým tělem. I když nebyl silný, měl pocit, že ho sfoukne dolů.

“...idiot!” vztekla dupla Iliana, která nebyla zvyklá, aby ji někdo neposlechl.

Cítil, jak jej vzala za ruku a táhla k okraji na opačné straně.

Tyrkysový chuchvalec páry se líně odplazil a za ním se objevila rozšířená plošina. Protínal ji obdélníkový sloup, který z horní strany vyčníval asi na dva metry. Z každé jeho strany visel železný kruh a na něm lano. Na konci jednoho z lan se leskl stříbrný obojek a v něm drsná kůže masitého krku pod protáhlou ještěří hlavou a širokou tlamou.

Jakmile drak ucítil Roberta, vyrazil. Z lehu a polospánku se v mžiku vymrštil do vzduchu, roztáhl křídla a vycenil zuby. Našponované lano mu však zarazilo bodce do masa a strhlo jej zpátky. Vrcholek masivního sloupu se zakýval.

Démonka zatahala za kroužek v ještěřových nozdrách a poplácala příšeru po hlavě. V její péči zkrotl. Pohládila jej, láskyplně, ne jako Roberta.

Řítili se k zemi. Iliana seděla obkročmo, stehny i přes tvrdé sedlo pevně svírala šupinatý krk. Přitiskla se k němu tak, že s ním tvořila jedno tělo. Robert nápor vzduchu nečekal a býval by vypadl, kdyby neměl spojené ruce kolem princeznina pasu. I přes chlupatý kabát cítil Ilianiny pevné břišní svaly.

Stačilo jedno mávnutí křídel a hned rychlost volného pádu zdvojnásobili. Robert vlál na všechny strany.

Prudká změna směru jej zarazila do hřbetu. Sedlo z vydělané kůže bylo pohodlné, drak však nesl jen jedno – to pod Ilianou. Doslova si drtil kostrč o páteřní kost zvířete. Alespoň se mu podařilo objevit stříbrná madla, zavedená tvorovi do masa. Zachytil se jich prsty u nohou a mohl tak sedět stabilněji.

Iliana zvíře ustálila ve vodorovné poloze a napřímila se.

Výhled nabízel pohled na neúrodnou krajinu, exotické stavby i zvířata. Toho si však Robert nevnímal. Jeho pohled upoutala démončina stehna.

"Co se stalo?" dotkl se dvou starých jizev na jinak bezvadné kůži.

Cítil, jak se Iliana napnula, ale nijak nereagovala, ani ruku mu neodstrčila. Nakonec přece jen odpověděla:

"Pozůstatek výchovy otcových slouhů. Řídí se rčením bolest je nejlepší učitel."

"Já to taky neměl jednoduché. Matka věčně v hospodě..." spustil Robert, než jej Iliana přerušila: "Víš, jak se u nás říká příliš troufalému člověku?"

Nevěděl.

"Níjak," řekla.

Letěli stále vysoko nad krajinou a vítr jim hučel okolo uší. Drak občas zamával křídly, občas plachtil po větru, ale udržoval rychlost.

Mraky se protrhaly a zářivé chemikálie rozjasnily svět. Pozvolna klesali, terén

pod nimi ubíhal rychleji a přinášel jim pohled na ne tak neživou planinu, jak se zpočátku mohlo zdát. Z ústí soutěsek na úpatí hory tryskem vyrazila zvířata. Šňůry prazvláštých tvorů, trojnožců se dvěma končetinami vzadu a silným hnátem vpředu klusaly s dunivým dusotem na volnou pláň, kde se spojili ve velké stádo.

Ďáblova stvoření, jak by živočichy jistě a správně nazval ortodoxní katolík, brzy nechali za sebou.

Světla ubylo, jako by je zakryl mrak. V prázdném místě nad Robertovou hlavou se začalo cosi dít. Jakoby ze vzduchu krystalizovala hmota a tvořila jakýsi celek. Z ničeho se skládalo něco. Prostor se smršťoval. Nejlépe by Robert jev popsal jako reverzní hoření, které zaceluje materiál z okrajů do středu.

Zatahal Ilianu za rukáv. Ta se celou poslední dobu rozhlížela k zemi, něco hledala.

Drak si neklidně odfrknul.

Náhle a bez varování z rudých nebes vyšlehl sloup ohně a prořízl blanité křídlo draka jako pergamen. Zvíře zavylo tak strašným řevem, že se Robert pustil, aby si zakryl uši.

Zachytil se právě včas, z nebe se spustilo celé krupobití děsivě přesných, žhnoucích sloupů.

Iliana se do toho opřela. Při šílených rotacích, změnách směru nebo jiných manévrech měl co dělat, aby si nevyházela kosti z kloubů. Mraky se formulovaly, narůstaly a smršťovaly do poslední chvíle zdánlivě bez významu, nebe pukalo v hlasitých explozích. Světelné záblesky se vpalovaly do sítnic, vzduch hořel. Záblesky jako lasery blikaly všude okolo, sonické burácení trhalo ušní bubínky.

Chvilími křičel Robert hrůzou, chvilími Iliana vzrušením. Drakův ryk neustával vůbec. Iliana mu v zuřivých otočkách rvala bodce do krku, až jim krev stříkala do tváří. Zvíře se ze všech sil snažilo její pokyny dodržovat, díky zraněnému křídlu však viditelně ztrácelo síly.

Prostě peklo.

“Tohle nezvládneme!” křikla povzbudivě Iliana přes rameno v jedné z nemnohých a krátkých chvílích klidu, kdy okolo nich nebušily víc jak dva blesky zároveň.

Drak sebou házel, chroptěl a zřejmě se snažil nemířit tam, kam zrovna mířil.

Alespoň stále letěli.

Princezna se snažila hnát zvíře do shluku rudých oblak, snad v naději na úkryt nebo rychlý konec. Než však dosáhli elektrizující mlhoviny, na poslední chvíli změnila směr a těsně se vyhnula smrtícím plamenům.

Tedy, chvíli to tak vypadalo, jenže to se tak nestalo. Drak měl co dělat, aby se držel ve vzduchu, takže nezvládl rychlý obrat, zamotal se do vlastních křídel a zvrátil se přímo do burácejícího výhně.

Zlomek vteřiny před tím se Robert pustil.

Celé tělo mu zalil žár. Byl to jen okamžik, ale teplota byla nesnesitelná. Zbytek vlasů se mu spekl k lebce, obočí chytlo jedním plamenem. Od rozsáhlejších popálenin Roberta zachránila jen vrstva špíny a fekálií, která se spekla v jednodlitou krustu.

Letěl. Pod ním se v rychlém pádu zmítala hořící koule doprovázená kvílivým

řevem a máváním potrhaných křídel. Ilianu nikde nezahlédl.

Pád byl rychlý.

Zem kropily blesky takovou silou, že hlína prskala vysoko do vzduchu a Robert cítil její doteky na těle dříve, než dopadl. Předtím než ztratil vědomí se mu zdálo, že padá do písku posetého obřími florbalovými míčky.

Ďáblova dcera.

O té se mu zdálo, ta jako jediná zbyla v jeho mysli jako vzpomínka na sen. Byl v něm zamilovaný? Nebyl si jistý, nikdy dřív se mu to nestalo. Proč tedy až teď, po smrti?

Děsivé zjištění jej dostalo na kolena. Jen obrazně, protože hýbat se nemohl.

Otevřel nateklá víčka. Obraz se neochotně stabilizoval.

Nohy měl pod sebou zkroucené v nepřírozených úhlech a z pravé holeně mu čněla bílá kost. V záchvatu paniky se pokusil pohnout, ale bolest jej paralyzovala. Nepohnul se ani o milimetr, zato bolestivě pocítil každou buňku svého těla.

Robert na to nemyslel. Prostě nemyslel. On nebyl své tělo, on byl mysl. Tělo bylo jen nástroj, pomůcka pro život, na které tolik nezáleželo. Záleželo pouze na mysli.

Ležel v mělkém kráteru oproti ostatním, kterými byla planina posetá. Přistál na měkké hlíně, která byla pod rozmetaným pískem, ale pořád to byla hlína. Na okrajích kráteru foukal větřík a tvořil malé vzdušné víry, které kolem něj posměšně tančily a cákaly mu vlnky písku do úst a otevřených ran.

Na nebi se místo slunce táhla krvavá luminiscenční skvrna. Nevěděl, jestli to tady znamená noc, ale světla ubylo a zdálo se mu, že je i chladněji.

Měl hroznou žízeň. Skrz písek nemohl dýchat a neměl ani dost slin a sil, aby jej vyplivl. Ani tak by to možná nezvládl, cit měl jen v polovině obličeje.

“Konečně, tady to... ho máme,” ozval se nad ním hlas. “V tom písku jsem tě nemohla najít.” Iliana se tvářila, jako by ji na něm záleželo. Bývalý kabát, nyní jen seškvařený cár hadru na ramenou, ani trochu nezakrýval očouzené, umouněné tělo. Sežehlá polovina vlasů ji vytvořila kratší, akční sestřih, drdol seškvařený na trvalo. Jinak vypadala v pořádku. Vlastně víc než to - v načervenalém světle pekelného podvečera působila skutečně neohroženě, démonicky. Robert byl rád, že ji má na své straně.

Seskočila za ním dolů a bez zbytečných okolků jej popadla do náruče a navzdory protestům vyrazila.

Z nové perspektivy měl lepší výhled na okolí. Okamžitě jej zaujaly kopulovité tvary různých velikostí, rozseté všude kolem něj. Byly to obrovské bány s černými děrami a díky své bělosti skutečně připomínaly florbalové míčky, z poloviny zakopané pod zemí.

A právě do jednoho z nich Iliana zamířila.

Kopule byla prošpikována množstvím menších i větších kulatých chodeb, jejíž průměr nikdy nebyl méně než dva metry, takže se ani vzpřímená Iliana nemusela krčit.

Shledal, že povrch stěn je matný, ne však natolik, aby se na něm udrželo byť jen zrunko písku. Proto bylo vše tak čistě bílé. Nějakou dobu pokračovali, šero se měnilo ve tmou. Chodby se proplétaly různými směry, někdy i téměř kolmo dolů nebo nahoru. Iliana vybírala nejrychlejší a nejprudší cesty dolů a nejednou musela i sklouznout po zadku. Ani jednou si však nepostěžovala a dokonce, i když si málem vyvrkla kotník, si radostně pobrukovala.

Už museli být hluboko pod zemí, když se chodba rozšířila. Byla tam naprostá tma, akustika však napovídala rozměrný prostor.

Tma a také příšerný puch. Smrad rozkládajícího masa zatoulaných živočichů, kterým se místo stalo smrtelnou pastí. Robertovi se z toho dělalo zle, raději ani nechtěl vědět, co všechno Ilianě mlaská pod nohama.

Démonka jej uložila a doporučila mu spánek. Chtěl namítnout, že v tak příšerném stavu a podmínkách neusne, ale než to stihl, propadl se do říše snů jako by ho očarovala.

Robert Holý se v polosedu opíral o kulatou zeď. Byl provizorně umytý a ošetřený, nohy alespoň na efekt narovnané před sebou. Cítil se o něco lépe. Z těla měl sice jednu velkou podlitinu a ve světle plamenů připomínal nebožtíka, ale z nějakého důvodu mu bylo relativně dobře.

Na dně, nejnižším místě oválné jeskyně, plápolala hromádka hadrů namočených ve zvířecím tuku nebo něčem podobném, soudě dle naporcovaných kusů masa vedle. Iliana seděla na bobku a na šavli opékala něco, z čeho trčel ocelový kroužek. Přes ramena a vrchní část zad měla přehozenou kožesinu, spodek zůstal nahý.

Všimla si, že se Robert probudil, ale nic neřekla, jen se usmála, dosedla patami na zem a natáhla se víc k ohni tak, že Robert spatřil celé její pozadí včetně intimních záhybů, doteď skrytých stínem. Iliana byla omytá, vlasy měla zkrácené a jak to podmínky dovolovaly, i upravené.

“Kde to jsme?” zahuhlal Robert koutkem úst.

“V opuštěném úlu,” zvedla se a dala mu napít z kamenného džbánu.

Hltavě polykal a cítil, jak mu tekutina putuje do žaludku.

“Úlu?” pobídl pak Ilianu, když to vypadalo, že nehodlá pokračovat.

“Ano,” vrátila se k ohni, zdvihla šavli a pokračovala v opékání. “Zde žil Kostitrav. To je velký had s kruhovými přísavkami na povrchu. Živí se zdechlinami a kostmi, které požírá spolu s kamením. Při trávení vytváří hmotu, která ztuhne, když ji vyloučí. Z té si pak tvoří úly, ve kterých žije. Ale nemusíš se být, tento úl je už opuštěný.” Iliana vysvětlovala trpělivě, jako školákovi zvláštní školy, že pastelka není k jídlu.

Robert už se ničemu nedivil. “Proč jsi tak spokojená?” zeptal se potom.

Usmála se a ve světle plamenů vypadala jako malá holka. “Protože celý můj život byl jen střípek v otcově velkém plánu, nic víc. Vlastní rozhodnutí jsem mohla dělat jen tehdy, když se shodovalo s jeho záměrem. A to se teď mění.”

“Aha.” Zřejmě to bylo narušením mozku, ale také se cítil šťastný. Cítil naději. “Dáš mi kousek? Mám hlad jako vlk.” Měl skutečně velký hlad, i na to pochybně páchnoucí maso na šavli.

“Ne. Na hlad si zvykneš, na to se neumírá,” odmítla Iliana, ale když si všimla,

jak se tváří, smílovala se a hodila po něm kus. Dopadl mu do klína.

Zasmála se, přešla k němu blíž a vložila mu jej do úst.

Mezitím, co se marně snažil rozkousat sousto s chutí a konzistencí tepelně upravené holinky, přemýšlel, jak si její chování vyložit. Mohlo to něco znamenat? Mohla by jej urozená žena jako ona milovat? I když, "urozená" nebylo správné slovo, uvědomil si Robert, když viděl, jak se Iliana krmí a že se svým chrupem žádné problémy nemá.

Po jídle se znovu omyla, pomalu, a tak, aby to Robert dobře viděl. Když skončila, zamířila k němu jako dravá šelma za kořistí. "Vážně doufám, že ti na tohle zbylo dost krve," zašeptala a usadila se mu na klín.

Záhy se ukázalo, že se ohledně počtu nepoškozených údů spletl.

Něco takového nikdy nezažil. Což je pochopitelné. Ještě nikdy se nemiloval s démonem nadlidské krásy, síly a apetitu na dně jeskyně z kostí; zmrzačený, ochrnutý a po smrti. Objektí vášně jej oprostilo od ostatních vjemů, zbyla pouze slast. V pableskující záři ohně se vlnily boky a leskl pot. Byl v pasti hebkého klína a uniknout se dalo pouze jediným způsobem.

Pod zády mu pleskalo hnijící maso a po tvářích tekly slzy.

Nad nimi se ozvalo mohutné zadunění.

"Stihli jsme to akorát včas," vydechla Iliana s úlevou se sesula se na záda. Nohy si natáhla do výšky a opřela o stěnu vedle Robertovy hlavy. "Tak se to přeci jen povedlo."

"Co se povedlo?" ptal se zmatený Robert. Dobrý pocit z vyprázdnění zmizel, vystřídal je špatné tušení.

"Víš jak nesnáším svého otce. Bez lítosti mě využívá pro svůj prospěch a ani se s tím netají. Nemá srdce. Je to jediný tvor, kterému tohle místo vyhovuje," zdvihla hlavu a podívala se Robertovi do očí. "Jenže není možné porazit všemocného. Není možné zabít nesmrtelného. Existuje pouze jeden způsob, jak mu ublížit." Vstala a odešla do tmy. Robert ji proklínal, potřeboval to vědět. Neměl však sílu už ani na jediné slovo.

Za chvíli se Iliana vrátila a v ruce držela balíček v kůži. S pochmurným úsměvem jej rozbalila a vyňala z něj tenké bavlněné šaty. "Ve všech prázdných úlech jsou připraveny přesně takové balíčky," vysvětlila, zatímco se oblékala.

Shora se ozvala další rána, tentokrát blíž. Stěny se rozvibrovaly, zvedl se prach.

Iliana si toho nevšímala a šibalsky pokračovala: "Poručila jsem biskupovi, ať nám získá trochu času. Potřebovala jsem jistotu. Nebo alespoň velkou šanci. Otec totiž neví, že mé údobí početí již započalo. Chápeš? Pokud to vyjde, zařídím konec naší pokrevní linie na trůnu. A navíc s člověkem! Nic horšího bych mu udělat nemohla."

Robert se cítil, jako by mu někdo do zadku zarazil trychtýř, širší stranou napřed. Jen ho využila.

"A co bude se mnou?" zeptal se, ale tušil, co mu Iliana odpoví.

"Nevím, co s tebou otec udělá, ale je jisté, že budeš trpět, jako nikdo před tebou. Ale to ostatně tak jako tak. Já na tom nebudu lépe. Životu po boku vyšínutého netvora, otcova bratra, se nevyhnu. A budu s ním spojena navždy," řekla Iliana smutně a uhladila si šaty na těle.

Další výbuch zazněl nebezpečně blízko. Země se zatřásla. Přes stěnu se rozšířila prasklina.

“Prosím, ještě můžeme utéct, schovat se,” dostal ze sebe Robert. Zoufalství mu dávalo sílu.

“Ubohý Robertku, ty tomu nerozumíš. Mému otci neutečeš, mému otci se neschováš. Je to nemožné. Osudu neutečeš, ale můžeš jej změnit.” Iliana se k němu sklonila, políbila ho na tvář a zašeptala mu do ucha: “Můžeš být pyšný. Možná se nám podařilo něco, co se ještě nikdy nikomu nepovedlo. Zmařit Ďáblův plán. Až přijde na to, že dítě, které čekám, není jeho bratra, možná zešílí, možná mě zničí, ale tak či tak poslední šance, jak zachránit čistou pokrevní linii zanikne. Navíc, pokud to bude chlapec, bude náš syn vládnout peklu. Tvůj syn. Tak jako tak jsme vyhráli. Samice naší rasy ovulují jen dvakrát či třikrát za život, takže otec jiného dědice mít nestihne.” Iliana vycenila tesáky. “Ten egoistický hlupák tak věřil, že se nikdo neprotiví jeho slovu, že k nám nedal ani strážce. Pche! Už jen proto si nezaslouží vládnout,” odplivla si.

Robertovi se po tvářích znovu rozkutálely slzy. Jako vítěz si rozhodně nepřipadal.

Stěna za ním explodovala.

Satan byl tady.

Stará, tradičně nepublikovatelná věc. Ale pokud se vám líbila, můžete mrknout na mé další knihy na <https://sekerkatomas.cz/book/>